

kolidujících sdružení za právně významné a k žádnému z nich při skrutiniu nehleděl.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3966.

Pozemková reforma: * Ježto § 20 přídelového zák. jest jenom doplňkem a rozšířením § 11 záb. zák., nutno míti za to, že plochy vlastníkům dle § 20 přídel. zák. ponechané vycházejí ze záboru.

(Nález ze dne 1. října 1924 č. 16.563.)

V ě c: Pozůstalost po Mikuláši U.-W. (adv. Dr. Frnt. Wien-Claudi z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o ponechání nemovitostí dle § 20 přídel. zák.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním ze 14. ledna 1924 žádala st-ka jako vlastnice velkostatku K., aby jí byl podle § 20 zák. z 30. ledna 1920 č. 81 Sb. propuštěn ze záboru zámeček v K. s parkem a oborou, a ponechán vedle zákonitě výměry 250 ha ve vlastnictví a aby jí bylo ponecháno ve vlastnictví nad výměru § 11 záb. zák. dalších 508 ha zemědělské půdy, z jejichž výtěžku mohla by nemovitosti ony udržovati.

Výměrem z 29. ledna 1924 odmítl žal. úřad tuto žádost a limine proto, že podle ustanovení § 20 cit. zák. mohou býti nemovitosti tam uvedené vlastníku pouze »p o n e c h á n y«, nikoli však »z e z á b o r u p r o p u š t ě n y«; žádal-li vlastník za propuštění nemovitostí oněch ze záboru, bylo nutno žádost odmítnouti, aniž bylo třeba obsahem žádosti vůbec se obíratí.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Dle § 20 zák. z 30. ledna 1920 č. 81 Sb. může stpú za předpokladů tam uvedených svoliti k tomu, aby určité plochy byly vlastníku ponechány vedle výměry půdy, která podle § 11 zák. z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. může mu býti rozpuštěna ze záboru.

Citace tohoto § 11 záb. zák. z této souvislosti (»vedle výměry«) v § 20 zák. příd. nenechává v pochybnosti, že zák. příd. v § 20 nerozeznává mezi pojmy »ponechati vedle výměry § 11 z. z.« a »propustiti ze záboru«, nýbrž, že uchýliv se od principu, vysloveného v § 11 záb. zák., že možno propustiti ze záboru jen výměru tam uvedenou, — učinil ustanovením tím doplněk nároku vlastníka dle § 11 záb. zák., a že tudíž zákon nikterak nebrání, aby stpú za splnění všech předpokladů § 20 příd. zák. (srov. nál. Boh. 2025 adm.) nemovitosti ty vlastníku vedle výměry § 11 záb. zák. ze záboru propustil.

Právnímu názoru tomu odpovídají i motivy zákonodárcovy (srov. zprávu výboru pro pozemkovou reformu k osnově zák. příd. tisk 2238/1920), jež zdůrazňují, že bylo dlužno v § 20 příd. zák. přihlížeti náležitě k zájmům krajinných krás a historických památek, a že proto stpú bude moci vlastníku p r o p u s t i t i z e z á b o r u takové nemovitosti, ochraň jeho svěřené, aniž by byly započítány do výměry dle § 11 záb. zák.

Z § 2 zák. záb., jak se domnívá žal. úřad, nelze opaku vyvoditi. Již druhá věta § 11 téhož zák. umožňující propuštění zabrané půdy až do 500 ha, vyvrací názor žal. úřadu, že nelze ze záboru propustiti více nežli výměru půdy v § 2 stanovenou.

Také z okolnosti, že zák. příd. jest oním zákonem, jež připověděl § 10 zák. záb., nelze nikterak vyvozovati, že zákon ten nemohl obsahovati ustanovení, jež mohla by vybočiti z mezí zásad zák. záb. Zákon příd., jako zákony jiné, jest nadán derogující mocí proti zákonům starším, tedy i proti zák. záb. Obavy pak, že by dle § 20 příd. zák. mohly býti propuštěny nemovitosti o výměrách značných, názoru tohoto soudu nevyvrací, neboť § 20 příd. zák. neklade váhy na výměru, nýbrž na určité vlastnosti nemovitostí reklamovaných.

Vycházel-li tedy žal. úřad z nesprávného názoru, že zákon nedopouští, aby i nemovitosti dle § 20 příd. zák. byly ze záboru propuštěny, a odmítl-li z toho důvodu o st-čině žádosti jednati, pak toto jeho rozhodnutí odporuje zákonu a bylo je podle § 7 zák. o ss zrušiti. — —

Č. 3967.

Pensijní pojištění: Osoba, zjednaná zaměstnavatelem ke konání pravidelných služeb, není z pojistné povinnosti pensijní vyloučena již proto, že je v příbuzenském poměru k zaměstnavateli a že požívá pense jako bývalý důstojník.

(Nález ze dne 1. října 1924 č. 16.565).

V ě c: Inž. Evžen F. v Č. proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyřklo min. soc. péče v pořadí instancí, že Quido St. ve svém zaměstnání u st-le podléhá ve smyslu § 1 zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. pojistné povinnosti pensijní.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvážil nss toto:

Žal. úřad vychází ze zjištění, že Quido St. je u st-le pověřen dohledem nad lomy, polním hospodářstvím, nákladními auty a koňmi tím způsobem, zda nařízené práce přesně a správně byly vykonány a že za tyto výkony běře měsíční plat 628 K. Vyslovuje pak nař. rozhodnutí, že zaměstnání to nutno považovati za služební poměr ve smyslu § 1. cit. zák., třeba by poměr ten byl kdykoli odvolatelný a mezi st-lem a St. byl příbuzenský poměr, a že skutečnost, že St. jako důstojník ve výslužbě běře pensí, pensijní povinnost pojistnou nevyklučuje. — — —

Stížnost vytýká, že žal. úřad neprávem poměr mezi st-lem a St-em hodnotil jako poměr služební ve smyslu § 1 pens. zák. a to prý proto, že St. neběře pravidelný měsíční plat, poněvadž poměr ten je kdykoli odvolatelný, jde o poměr příbuzenský a St. jako plukovník má svoji pensí.

Ohledně platu musí nss vycházeti ze zjištění, že St. plat měsíční bral, a je námitka již proto bezpodstatná. Skutečnost, že je poměr ten kdykoli odvolatelný, že St. je švakrem st-le a podplukovníkem ve výslužbě, je pak pro právní posouzení věci irrelevantní. Neboť pro otázku, je-li